

26.049/II/PN en
26.064/II/PN

Ter zitting van 21 april en 19 mei 1994 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) een onderzoek gewijd aan de klachten ingediend wegens het toesturen van een Franstalige herinnering tot betaling door de B.I.W.M., aan een Nederlandstalige particulier uit Tervuren.

Uit een onderzoek van het bijgevoegde Franstalig document, blijkt het verbruikersadres, waarvoor de herinnering tot betaling door de B.I.W.M. is opgesteld, in Brussel te zijn gelegen.

De B.I.W.M. is, na de structurele wijzigingen van 24 februari 1988, waarbij een Vlaamse Gemengde Intercommunale werd opgericht, nl. de Intercommunale voor Waterbedeling in Vlaams Brabant (I.W.V.B.), een gewestelijke dienst in de zin van art. 35 § 1 a) van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Een dergelijke gewestelijke dienst valt onder dezelfde regeling als de plaatselijke diensten die in Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn. Krachtens artikel 19 van de gecoördineerde taalwetten gebruikt iedere plaatselijke dienst van Brussel-Hoofdstad in zijn betrekkingen met een particulier de door deze gebruikte taal, voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

2.

De genoemde wetsbepalingen zijn duidelijk wanneer het initiatief voor de briefwisseling van de particulier uitgaat. Wanneer het

initiatief voor deze briefwisseling echter van de diensten uitgaat, dan wordt de taal van het gebied verondersteld de taal te zijn van de correspondent. Het gaat in onderhavig geval om een vermoeden juris tantum, dat de geadresseerde, in casu een private persoon, dient te weerleggen wanneer hij deze briefwisseling in de andere landstaal wenst te bekomen. In dat geval is de bovengenoemde regel van artikel 19 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van toepassing.

Aangezien de private persoon het vermoeden juris tantum niet weerlegt, oordeelt de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, overeenkomstig haar vaste rechtspraak (cfr. o.m. de adviezen nrs. 779 van 16.12.1965, 1477 van 21.4.1966, 1814 van 20.4.1967, 1993 van 30.11.1967 en 2127 van 15.2.1968), dat de klacht ontvankelijk is en gegrond. Een afschrift van dit advies wordt aan de klaagster gestuurd.